

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců JUDr. Jana Pavlíčka a Mgr. Patricie Adamičkové ve věci žalobkyně: **Ing. Radana K.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Janem Růzhou, advokátem se sídlem Praha 1, Týnská 1053/21, proti žalované: **Vysoká škola obchodní v Praze, o. p. s.**, IČ: 26441021, se sídlem Praha 1, Spálená 76/14, zast. Mgr. Pavlem Duškou, advokátem se sídlem Praha 1, Karlovo náměstí 24, o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. dubna 2014 č. j. 17 C 77/2012 - 190,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se **p o t v r z u j e .**

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení 6.776 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Pavla Dušky.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na určení, že výpověď z pracovního poměru, daná žalobkyni žalovanou dopisem ze dne 29.02.2012, je neplatná (výrok I.), a procesně neúspěšné žalobkyni uložil zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 44.044 Kč (výrok II.) a na náhradě nákladů vzniklých státu částku 398 Kč (výrok III.).

Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala požadovaného určení s tvrzením, že pro žalovanou (zaměstnavatele) pracovala v pozici kvestorky na základě pracovní smlouvy ze dne 19.12.2008. Dne 01.03.2012 žalovaná doručila žalobkyni listinu o odvolání z funkce kvestorky, a zároveň výpověď z pracovního poměru, kdy obě tyto listiny byly datovány dnem 29.02.2012. Výpověď byla žalobkyni dána z důvodu fikce nadbytečnosti ve smyslu § 73a odst. 2 ve spojení s § 52 písm. c) zákoníku práce, neboť žalovaná pro žalobkyni po jejím odvolání z funkce kvestorky neměla žádné volné pracovní místo odpovídající jejímu zdravotnímu stavu a její kvalifikaci. Žalobkyně tvrdila, že již její odvolání z funkce bylo neplatné, neboť v době svého odvolání neměla podřízené jiné vedoucí zaměstnance, proto nemohla být ani považována za vedoucího zaměstnance ve smyslu ust. § 73 odst. 2, odst. 3 zákoníku práce. Nemohlo tak dojít nejen k jejímu platnému odvolání, ale nemohla ani nastat zákonem předvídaná možnost výpovědi pro tzv. fikci nadbytečnosti. I pokud by k platnému odvolání došlo, nebyla ze strany žalované splněna její nabídková povinnost. Proto dopisem ze dne 28.06.2012 oznámila žalované, že výpověď i její odvolání jsou neplatné, a vyzvala žalovanou k dalšímu zaměstnávání.

Soud I. stupně po provedeném dokazování listinnými důkazy i výpověďmi svědků věc hodnotil podle zákoníku práce účinného do 31.12.2012. Dovodil, že mezi účastníky byl platně uzavřen pracovněprávní vztah, žaloba byla ve smyslu ust. § 72 zákoníku práce podána včas. Po skutkové stránce dospěl k závěru, že žalobkyně pracovala pro žalovanou na pozici kvestora (jako vedoucí zaměstnanec, kterému byl podřízen další vedoucí zaměstnanec ve smyslu ust. § 33 odst. 1 ve spojení s ust. § 73 zákoníku práce) na základě pracovní smlouvy, ve které byla dohodnuta možnost jejího odvolání i vzdání se funkce. Dne 29.02.2012 došlo k odvolání žalobkyně z funkce kvestorky a dne 01.03.2012 jí byla doručena i výpověď z pracovního poměru pro nadbytečnost (ust. § 52 písm. c/ zákoníku práce). Odvolání z funkce posoudil jako platné, neboť ke dni jejího odvolání byla z hlediska platné organizační struktury fakticky (i formálně) nadřizena dalším zaměstnancům, kteří nadto byli sami nadřizováni (vedoucími zaměstnanci) v rámci dalších podřízených úseků. Těmito vedoucími zaměstnanci byli ředitelka informačního centra a knihovny (ta byla nadřizována dalším zaměstnancům v rámci oddělení IC a knihovny) a hlavní ekonom (ten byl nadřizován účtárně a správě majetku). Neboť odvoláním z funkce pracovní poměr žalobkyně neskončil, bylo povinností žalované nabídnout jí jiné pracovní místo (ust. § 73a odst. 2 zákoníku práce). Žalovaná však v dané době pracovním místem, které by odpovídalo kvalifikaci i zdravotnímu stavu žalobkyně, nedisponovala. Proto nastala fikce nadbytečnosti žalobkyně ve smyslu ust. § 73a ve spojení s ust. § 52 písm. c) zákoníku práce. V době odvolání žalobkyně z funkce existovala pozice kvestora i hlavního ekonoma, žalobkyně tak nemohla vykonávat funkci hlavního ekonoma (pozici Ing. S.), neboť ta již byla obsazena, přijetí Ing. S. do pracovního poměru nepovažoval za účelové, tedy, aby tato osoba nahradila činnost žalobkyně. Uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákoníkem práce, žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (výrok I.). O nákladech účastníků (výrok II.) rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., o nákladech vzniklých státu za proplacené svědečné (výrok III.) dle ust. § 148 odst. 1 o. s. ř.

Proti rozsudku podala včasné a přípustné odvolání žalobkyně. Namítla, že soud I. stupně neodůvodnil, o jaké důkazy opřel svůj závěr o tom, že žalobkyni (vedoucímu zaměstnanci) byl i ke dni jejího odvolání z funkce podřízen další vedoucí zaměstnanec. Pokud soud I. stupně argumentoval organizační strukturou žalované, není patrné, z které ze založených organizačních struktur vycházel, neboť platnost žalovanou předložené organizační struktury žalobkyně rozporovala. Soud I. stupně neuvedl, zda zkoumal splnění

formálních náležitostí odvolání z funkce, tedy, zda bylo odvolání z funkce provedeno statutárním orgánem žalované. I nadále tvrdila, že žalovaná mohla žalobkyni nabídnout minimálně místo hlavního ekonoma, které bylo obsazeno účelově (a v rozporu s dobrými mravy) těsně před odvoláním žalobkyně z funkce a ukončením jejího pracovního poměru. To i za situace, kdy pozice kvestora zůstala neobsazena. Vytkla nalézacímu soudu i to, že přesvědčivě neuvedl, proč neprovedl další žalobkyní navržené důkazy - zejména prohlášení Dr. K. a životopis žalobkyně, které ve smyslu ust. § 118b odst. 1 věta třetí o. s. ř. zpochybňovaly věrohodnost v řízení již provedených důkazů. Nesprávnému zhodnocení důkazů soudem I. stupně dle přesvědčení žalobkyně svědčí i to, že soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, že výpověď Mgr. K. hodnotil jako účastnickou (z důkazního hlediska s nižší hodnotou) a jeho výpověď nesprávně interpretoval pokud dovodil, že Mgr. K. popřel, že by příchod Ing. S. byl připravován v souvislosti s plánovanou výpovědí žalobkyni. S odkazem na ust. § 205 odst. 2 písm. b), e), g) o. s. ř. tak navrhla změnu rozsudku a vyhovění žalobě.

Žalovaná vyvracela odvolací námitky žalobkyně. Poukázala na to, že soud I. stupně v svém rozhodnutí zřetelně uvedl, jaké důkazy byly provedeny a jaké skutečnosti byly důkazy prokázány. Za platnou organizační strukturu shledal organizační strukturu žalované z února 2012, čemuž odpovídá i příslušná pasáž odůvodnění rozsudku zahrnující i výpovědi svědků. Nalézací soud rovněž řádně zkoumal formální náležitosti odvolání žalobkyně z její funkce. Správně se omezil na zkoumání naplnění podmínek pro odvolání žalobkyně - tj. zda tato možnost byla se žalobkyní sjednána v její pracovní smlouvě, zda žalobkyně zastávala k datu odvolání funkci, u které je možno odvolání sjednat a zda právní úkon obsahující odvolání žalobkyně z její pozice naplnil zákonem požadované formální náležitosti. K tomu provedl rozsáhlé dokazování listinnými i svědeckými výpověďmi a dospěl ke správným skutkovým a právním zjištěním. Námitka žalobkyně o nedostatečném zkoumání platnosti odvolání žalobkyně z její pozice je tudíž zcela nedůvodná. Soud I. stupně rovněž provedl dostatečné dokazování k nabídkové povinnosti žalované, důkazní povinnost k prokázání tvrzení o účelovosti obsazení pozice hlavního ekonoma Ing. S. měla žalobkyně, ta však v řízení před soudem I. stupně ani odvolacím soudem k tomuto svému tvrzení nenavrhl žádný důkaz. S odkazem na rozhodnutí Nejvyšší soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2310/2007 soud I. stupně rovněž správně nepřipustil žalobkyní navržené důkazy, které byly navrhnuty až po nastalé koncentraci řízení. Proto navrhla potvrzení rozsudku jako věcně správného.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud I. stupně provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 132 o. s. ř. a dospěl ke správným skutkovým zjištěním. Na základě řádně a úplně zjištěného skutkového stavu také věc náležitě posoudil i po právní stránce.

Správně zaměřil svoji pozornost nejprve na otázku včasnosti podané žaloby ve smyslu ust. § 72 zákoníku práce a její včasnost správně posoudil.

Dospěl ke správným závěrům, i pokud po formální stránce posoudil výpověď jako platnou. Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že se nalézací soud nezabýval formální náležitostí listiny, kterou byla žalobkyně z funkce odvolána. Soud I. stupně provedl dostatečné dokazování, a mezi důkazy, které v tomto směru hodnotil (krom samotné listiny odvolání z funkce), byla i organizační struktura žalované a výpis žalované z rejstříku obecně prospěšných společností. Pokud také z těchto listin soud I. stupně při svém rozhodování

vycházel a došel k závěru, že byla dodržena formální stránka úkonu zaměstnavatele vedoucí k jejímu odvolání, a proto tento úkon přezkoumal i po stránce materiální, byl jeho závěr správný a vycházel z provedených důkazů. Ostatně ani žalobkyně v odvolání fakticky netvrdila, že by listina o odvolání z její funkce (ze dne 29.02.2012) nebyla podepsána tehdejším statutárním orgánem žalované.

Námítka žalobkyně o tom, že soud I. stupně zatížil řízení vadou tím, že neuvedl, v jaké pozici vypovídal Mgr. K., je nepřipadná. Je zřejmé, že soud I. stupně hodnotil důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, a do logického celku a zjištěného skutkového stavu zapadla i výpověď Mgr. K.. Soud I. stupně si byl zcela zřetelně vědom, v jaké pozici tato osoba před soudem I. stupně dne 21.03.2014 vypovídala (statutární zástupce) a jakou důkazní sílu jeho výpověď má, o čemž svědčí i protokol o jednání soudu I. stupně i upozornění žalobkyně v jejím vyjádření ze dne 13.05.2013 (tedy ještě před provedení jeho výslechu). Je proto za této situace nerozhodné, že soud I. stupně neuvedl u této výpovědi do písemného odůvodnění rozsudku, zda se jednalo o výpověď účastnickou či svědeckou, neboť (jak výše uvedeno) nebyla jediným důkazem prokazujícím skutkový stav prokázaný před soudem I. stupně.

Neprovedení listinného důkazu životopisem žalobkyně nemělo na správnost skutkových zjištění soudu I. stupně vliv, neboť jak bylo prokázáno ostatními provedenými důkazy, ke dni odvolání z funkce žalobkyně neměla žalovaná volné pracovní místo odpovídající kvalifikaci žalobkyně (ust. § 73a odst. 2 zákoníku práce), a v řízení nebylo prokázáno, že by již dříve uzavřená smlouva s vedoucí ekonomického oddělení (mající za úkol zejména sloučit stávající oddělené počítačové programy do fungujícího celku), byla účelovou. Čestné prohlášení Dr. K. by rovněž pro věc nic podstatného nepřineslo, neboť bylo mimo jiné prokázáno, že žalobkyni podléhal další vedoucí zaměstnanec (ust. § 11 zákoníku práce), a to právě vedoucí ekonomického oddělení Ing. S..

K formální stránce rozsudku tak lze uzavřít, že je přezkoumatelný a jeho odůvodnění odpovídá závěrům vyjádřeným Ústavním soudem v jeho nálezu sp. zn. I. ÚS 404/2003.

Z kontextu provedeného dokazování lze uvést, že podmínky pro platné odvolání z funkce byly u žalobkyně splněny. Jak správně zohlednil soud I. stupně, základním předpokladem možnosti odvolání z funkce žalobkyně (jejíž pracovní poměr byl založen smlouvou na místo vedoucího zaměstnance, a zároveň s ní byla učiněna dohoda o možnosti jejího odvolání či vzdání se místa) bylo to, zda v okamžiku jejího odvolání jí byl podřízen jiný vedoucí zaměstnanec (ust. § 73 odst. 2 zákoníku práce).

Soud I. stupně přitom správně citoval ust. § 11 zákoníku práce, který definuje pojem vedoucího zaměstnance, a po provedeném dokazování organizační strukturou žalované, pracovní smlouvou PhDr. K., výpovědí Ing. S. i Mgr. K. správně dovedl, že k únoru 2012 (datu odvolání žalobkyně) byla žalobkyně funkčně nadřizenou hlavnímu ekonomovi (Ing. S.) a ředitelce informačního centra a knihovny (PhDr. K.), neboť nebyla učiněna žádná organizační změna v organizační struktuře žalované účinné od 01.10.2011. Námítka žalobkyně, že soud I. stupně neuvedl, z jaké organizační struktury vycházel, je nepřipadná, neboť z odůvodnění rozsudku vyplývá, že soud vycházel z (tehdy) platné organizační struktury k okamžiku odvolání žalobkyně předložené žalovanou, tedy účinné od 01.10.2011. V řízení přitom byly provedeny tři organizační struktury, dvě shodné předložila žalovaná, jednu žalobkyně. Ta však, jak vyplývá z její datace, se mohla vztahovat pouze k datu 11.10.2012 (tedy po rozhodném okamžiku), nadto z ní vyplývala zcela jiná organizační

struktura, nezahrnující pozici hlavního ekonoma, který ale u žalované tehdy fakticky působil (viz výpověď svědkyně Ing. S. i Mgr. K. - bývalého statutárního zástupce žalované). Nevědomost o organizační struktuře svědkyně M. (sekretářky žalobkyně) pak na její faktické existenci nemůže nic změnit i se zohledněním relativně krátké doby od jejího přijetí žalovanou a relativně nízkém významu pracovní pozice svědkyně v hierarchii žalované z hlediska vedení společnosti. Ostatně i tato svědkyně připustila, že po příchodu nového statutárního orgánu žalované (Mgr. K.) se začaly věci u žalované měnit, je tedy zřejmé, že z hlediska své pozice nevěděla o všech změnách v řídicí struktuře žalované.

Správně se proto soud I. stupně následně zabýval tím, zda ve smyslu ust. § 73 odst. 6 zákoníku práce splnil zaměstnavatel svoji nabídkovou povinnost vůči žalobkyni, a zda měl pro žalobkyni práci odpovídající její kvalifikaci a zdravotnímu stavu. V tomto směru provedl rozsáhlé dokazování, a jeho závěrům, že zaměstnavatel v té době nedisponoval adekvátním volným místem a byl tak naplněn důvod výpovědi dle ust. § 52 písm. c) zákoníku práce, tak nelze nic vytknout.

Lze připomenout, že z hlediska důvodu pro podání výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. c) zák. práce je podstatné, zda rozhodnutí zaměstnavatele (příslušného orgánu) sledovalo změnu úkolů zaměstnavatele, technického vybavení, snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivity práce nebo jinou organizační změnu, pomocí níž měl být regulován počet zaměstnanců a jejich kvalifikační složení tak, aby zaměstnavatel nadále zaměstnával jen takový počet zaměstnanců a v takovém kvalifikačním složení, jak odpovídá jeho potřebám, nebo zda podle svého obsahu nebo účelu směřovalo k jinému cíli. Jestliže rozhodnutí zaměstnavatele (příslušného orgánu) bylo opravdu přijato (posuzováno podle jeho skutečného smyslu) k dosažení změny úkolů zaměstnavatele, technického vybavení, snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivity práce nebo jiné organizační změny, byl splněn hmotněprávní předpoklad pro podání platné výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. c) zák. práce; to platí i tehdy, nebyl-li organizační změnou sledovaný efekt později dosažen, nebo ukázala-li se přijatá organizační změna posléze jako neúčinná (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.04.2004 sp. zn. 21 Cdo 2204/2003, který byl uveřejněn pod č. 54 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2005). Posuzovat platnost tohoto vnitřního rozhodnutí zaměstnavatele optikou dobrých mravů proto úspěšně nelze. V řízení pak bylo prokázáno, že náplň práce odvolané žalobkyně vykonával poté tehdejší statutární zástupce Mgr. K. (jeho výpověď). Jak již bylo shora uvedeno, v době odvolání z funkce, resp. obdržení výpovědi byla pozice ekonomického ředitele obsazena, a žalobkyně proto tuto funkci zastávat nemohla, nemohla jí být proto ani nabídnuta.

Vzhledem k výše uvedenému byl rozsudek soudu I. stupně dle ust. § 219 o. s. ř. ve věci samé potvrzen, a to včetně navazujících, věcně správných výroků o nákladech řízení mezi účastníky řízení navzájem (výrok II.) i o nákladech státu (výrok III.).

O nákladech řízení před odvolacím soudem (výrok II.) bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř., když žalovaná byla v odvolacím řízení z procesního hlediska úspěšná. Její náklady spočívaly v nákladech za právní zastoupení, a to za dva úkony právní pomoci (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání) à 2.500 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. a/ vyhl. č. 177/1996 Sb.) a dva paušály à 300 Kč za tytéž úkony (ust. § 13 odst. 3 téže vyhlášky). Protože je právní zástupce plátcem DPH (osvědčení o plátcích), náleží mu podle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. i tato daň (ve výši 21 %) ze všech přiznaných částek nákladů řízení. Celkem na náhradě nákladů odvolacího řízení částka 6.776 Kč, kterou

odvolací soud stanovil v souladu s ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. zaplatit žalobkyni k rukám právního zástupce žalované.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců ode dne jeho doručení prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1, a to pouze za podmínek uvedených v ustanovení § 237 občanského soudního řádu.

V Praze dne 13. října 2014

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Naděžda Balcarová